

Husy

Hejno husí, jež chodilo bez pasačky, když už na podzim byla příroda volná, zatoulalo se kdys do luk daleko ode vsi. Shledaly se tam a seznámily v olšínách s osamělou husou divokou. Štěbetaly chvíli dohromady, štěbetaly, až dověděly se od ní, že nemohla včas odletět s hejnem k teplému jihu, byvši krátce předtím postřelena. Co prý tu vytrpěla bolesti a strachu, schovávajíc se tak dlouho mezi křovinami zrakům lidí i dravců! Nyní už je zdráva, čeká prý jen na příhodný vítr, aby se snáze pustila sama na dalekou pouť.

Husy domácí, slyšíce to všechno, soucitně se dívaly na neznámou příbuznou a pro tu dalekou pouť zrovna se o ní bály.

Starý houser konečně vytasil se s přátelskou radou: „Mohla bys přezimovat s námi! Doma nám dají do koryta mláta,“ pokračoval, „a zavírají nás do chlévů teplých a bezpečných, kam se nedostane ani liška.“

„Ale pravdu celou mluvit!“ husa stará dodávala. „Zadarmo to také není, škubají nás občas, někdy také pasačka nás honí s prutem...“

Huse divoké při těchto zprávách bezděky se zvedala křídla. „Do chléva vás zavírají?“ žasla. „Škubají vás? Pasačka s prutem...? Za tohle bych já měla dát svobodu pro trochu mláta?“

Vzlétla, nevzdychala již, natáhla krk, zakroužila vzduchem nad hejnem a stoupala výš a výš, až se ve výšinách ztrácela zrakům.

Jistě, že té chvíle zdála se jí silnějšími její křídla volná.

*Jiskry z popela: čtvrtá kniha chodských bajek / napsal Jan František Hruška
V Praze, Československá akciová tiskárna, 1917*